

Pròleg

La nostra mirada es nodreix sovint de l'aparent, de l'immediat, del quotidià, però l'art i la poesia afronten el repte del que transcendeix la realitat que ens envolta, del que n'és origen i destí, del misteri que ens interpel·la quan cerquem el sentit de l'existència o ens preguntem sobre els confins de l'univers.

Pels camins commoguts de la memòria, pels mars dels somnis ens sentim units a un món que ens acull i ens defineix, i des d'on bastim tenaços territoris d'esperances.

L'artista japonès Wataru em va plantejar les seves intuïcions sobre la configuració incipient d'un nou temps, que, qüestionant les rutines del present, obrís els nostres sentits i la nostra ment a una relació més íntima i conscient amb la naturalesa i a una actitud més fraternal i solidària entre els humans, des del reconeixement

en la fragilitat i en els cicles efímers i incessants de la vida. Ens hi vam referir amb el mot japonès Tensho, que ens remet a la noció d'una nova era.

En van sorgir catorze poemes breus, que ara publiquem amb les pintures bellíssimes, màgiques i essencials de Màrius Brossa que s'hi han inspirat i un conjunt de ceràmiques de Wataru que hi dialoguen, ens trasbalsen i ens conviden a la reflexió.

En aquesta conversa d'art visual i paraula s'hi han incorporat per enriquir-la decisivament els fotògrafs Joan Tomàs i Albert Carerras, amb un treball minuciós per transmetre en el seu gest precís de llum les obres de Màrius Brossa i de Wataru, i Lluna Llecha i Yoshiyuki Matsuoka, que han donat, amb una sensibilitat exquisida, veu en francès i japonès al conjunt dels poemes.

Carles Duarte i Montserrat

I

Respirar el món,
Sentir que els dies lentament ens travessen,
Intuir la fatiga dels astres,
Saber que el temps que hem conegut s'adorm.

*Respirer le monde,
Sentir que les jours lentement nous traversent,
Pressentir la fatigue des astres,
Savoir que le temps que nous avons connu s'endort.*

世界を吸い込み、
日々がゆっくりと通り過ぎるのを感じ、
星たちの疲れを察知し、
我々が知っていた時間が眠るのを知る。